

Předkládací zpráva pro Parlament ČR

Koordinace národních systémů sociálního zabezpečení prostřednictvím mezinárodních smluv je jedním z významných způsobů pro usnadnění ekonomické spolupráce.

Smlouvy o sociálním zabezpečení respektují existující národní sociální systémy; nezasahují do jejich vlastní podstaty, ale stanoví přesná pravidla pro koordinaci. Jejich cílem je odstranit kolize vznikající při aplikaci národních zákonů a vyloučit omezení nároků na dávky z důvodu občanství, bydliště, či kratší doby pojištění získané na území některého státu. Vymezením přesných pravidel účasti občanů na pojištění určitého státu, spolu se zajištěním nároků z toho plynoucích, se uvolní prostor pro snadnější pohyb pracovníků, podnikání, poskytování služeb.

Mongolsko patří mezi méně rozvinuté země světa a je cílem poskytování zahraniční rozvojové pomoci jak ze strany EU, tak i od jednotlivých států, včetně ČR (Mongolsko je v tomto směru pro ČR jednou z pěti prioritních zemí světa). Bilaterální pomoc ČR má své historické kořeny z období po 2. světové válce, kdy součástí vztahů mezi Československem a Mongolskem byla rozvojová spolupráce zaměřená mj. na výstavbu průmyslových závodů, sociální infrastruktury, geologický průzkum a také studium mongolských občanů na československých vysokých školách a stáže mongolských pracovníků v československých podnicích. Mongolsko patří mezi země s velmi početnou skupinou občanů hovořících alespoň částečně českým jazykem (v ČR/Československu studovalo, pracovalo nebo se účastnilo stáží a kurzů 20-25 000 mongolských občanů).

Historické souvislosti, tradiční kladné vnímání České republiky a jejích výrobků, poměrně dobrá vzájemná znalost prostředí v obou zemích a existence zavedených toků zboží jsou pozitivním předpokladem pro rozvoj vzájemné spolupráce zahrnující i výměnu pracovních sil. Migrační politika ČR počítá s opětovným přílivem mongolských pracovníků do ČR a naopak komparativně nízké mzdy a přítomnost relativně kvalifikovaných dělnických profesí umožňují českým firmám uvažovat o přenesení různých výrobních do Mongolska s cílem exportu výrobků na čínský a ruský trh.

I nadále jsou předpoklady pokračování vývozu tradičních komodit, jakými jsou strojírenská zařízení, průmyslové výrobky a potraviny. Vzhledem k rozvoji stavebnictví se ještě více může uplatnit široké spektrum zboží související s touto oblastí. Prioritními oblastmi přímých investic v Mongolsku jsou těžba nerostných surovin, energetika, infrastruktura, cestovní ruch a zpracování zemědělských surovin, perspektivním odvětvím je i letecká doprava.

Mezi ČR a Mongolskem existuje poměrně kvalitní smluvní základna. Pro rozvoj obchodu, podnikatelskou činnost a uplatnění českých investic je přínosem podepsaná smlouva o zamezení dvojího zdanění, smlouva o ochraně investic, i v roce 2005 podepsaná Dohoda o hospodářské spolupráci mezi vládou ČR a vládou Mongolska. Tyto dokumenty by měla doplnit i smlouva o sociálním zabezpečení obsažená v tomto materiálu.

Podobně jako dokumenty v sociální oblasti sjednané se vzdálenějšími/zámořskými státy (Kanada, Quebec, Chile, USA, Korea, Japonsko, Austrálie), **upravuje i předkládaná Smlouva o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Mongolskem (v textu jen „Smlouva“), vedle účasti na pojištění, pouze poskytování důchodových dávek.**

Smlouva s Mongolskem představuje standardní dokument, který plně respektuje základní mezinárodně uznávané principy o

- rovnosti nakládání s občany, resp. osobami, na které se Smlouva vztahuje,
- vyloučení dvojího pojištění,
- sčítání dob pojištění získaných podle předpisů obou států pro nárok na důchod,
- exportu dávek, tj. o jejich výplatě do ciziny po vstupu Smlouvy v platnost.

Stejně jako jsou uvedené principy uplatňovány v základních dokumentech koordinujících různé systémy sociálního zabezpečení (vedle dvoustranných smluv jsou to Nařízení EP a Rady (ES) 883/04, Úmluva Rady Evropy č. 78, Úmluva Mezinárodní organizace práce č. 157), tak jsou obsahově i formálně promítnuty i ve Smlouvě.

V souladu s mezinárodními zvyklostmi je Smlouva členěna do pěti částí.

Část I - Všeobecná ustanovení

Článek 1 - obsahuje definice výrazů používaných pro účely této smlouvy, mj.

„*příslušným úřadem*“ je na české straně Ministerstvo práce a sociálních věcí, do jehož působnosti spadá oblast upravovaná touto smlouvou, zatímco její provádění bude (jakožto „instituce“) zajišťovat Česká správa sociálního zabezpečení.

„*Dávka*“ znamená důchody poskytované v ČR z důchodového pojištění, jež nezahrnují dávky podle zákona o penzijním připojištění, které mají charakter dávek soukromého a v mezinárodní praxi nekoordinovaného pojištění.

Článek 2 – vymezuje věcný rozsah Smlouvy.

Vedle povinnosti placení pojistného (v ČR je úprava obsažena v zákoně č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) jsou z dávek ve Smlouvě upraveny pouze důchody, nikoli další dávky (např. rodinné dávky, dávky v nezaměstnanosti, zdravotní péče aj.), jež bývají předmětem koordinace především mezi blízkými státy s oboustrannou vzájemnou migrací osob. Na české straně se Smlouva věcně vztahuje na starobní, invalidní a pozůstalostní důchody upravené zákonem o důchodovém pojištění č. 155/1995 Sb. ("Souvisejícími předpisy" je třeba v současnosti rozumět především zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Obdobně je vymezena působnost Smlouvy i ve vztahu k Mongolsku, kde je navíc uveden i samostatný fond pro invalidní důchody vzniklé v důsledku pracovních úrazů či nemocí z povolání.

Velice důležité ustanovení odstavce 2 zajišťuje aplikaci Smlouvy i na nové právní předpisy přijaté k úpravě předmětu Smlouvy. To umožní provádět Smlouvu i při významnějších právních úpravách národních systémů (např. při změně systému výběru a správě pojistného) a stát se naopak nemůže takovými změnami zprostit svých povinností založených Smlouvou. Navíc, ve smyslu odstavce 3, může být za souhlasu příslušného úřadu Smlouva aplikována na nové kategorie poživatelů dávek (za příklad lze uvést v minulosti v ČR zavedený vdovecký důchod pro muže).

Článek 3 – určuje, na které osoby se Smlouva vztahuje.

Přijatá úprava sleduje současné trendy, které neomezují výhody plynoucí ze Smlouvy pouze pro občany smluvních států, ale kryjí všechny pojištěnce bez ohledu na občanství. To je zvláště důležité z hlediska práva EU a požadavku na zajištění rovnosti nakládání všem jejím občanům při aplikaci bilaterálních smluv sjednaných některým jeho členem se třetím státem. (Pokud by takový třetí stát trval na tom, že smlouva se může vztahovat

pouze na občany smluvních států, musela by Česká republika v důsledku rozhodnutí Evropského soudního dvora v případě "Gottardo" přijmout k takové smlouvě jednostranné opatření pro zajištění nároků i pro občany ostatních států EU a žádat třetí stát o maximální součinnost.)

Článek 4 – zakládá povinnost stejného nakládání s osobami krytými Smlouvou. V uvedeném ustanovení je vyjádřen prvý ze čtyř základních principů koordinace.

Článek 5 – vývoz/export dávek, výplata dávek do ciziny, vyloučení podmínky bydliště. Vyjadřuje druhý ze základních koordinačních principů zakládající rovnost území při poskytování dávek, který vylučuje možnost omezit jejich výplatu pouze osobám na vlastním území.

Rozšířením o výplatu dávek přiznaných podle Smlouvy i do třetího státu je třeba rozumět, že s dílčími starobními důchody přiznanými na jejím základě bude z hlediska výplaty zacházeno jako s národními starobními důchody a že budou poskytnuty i mimo území smluvních států, pokud tam některý z nich důchody svým občanům vyplácí.

Článek 6 – Stejné posuzování skutečností.

Zásadu stejného posuzování skutečností vychází ze vzoru EU a článku o "asimilaci faktů" obsaženém v nařízení EP a Rady (ES) č. 883/04. Smyslem je zajistit, že skutečnosti mající vliv pro nárok na dávky budou mít stejný význam bez ohledu na to, na území kterého státu k nim došlo.

Odst. 2 umožňuje omezit použití uvedené zásady v případech, kdy by její striktní uplatnění vůči určité kategorii osob znamenala nežádoucí účinky. (Například ještě nedávno byla v ČR výplata starobního důchodu pracujícím důchodci podmíněna sjednáním pracovního poměru na dobu určitou – maximálně na 1 rok. Uplatnění této ryze národní podmínky obecně i na osoby zaměstnané v jiném smluvním státě by bylo velice problematické z důvodu, že situace na tamním trhu práce může být zcela odlišná od české a smyslem právní úpravy bylo řešit otázky zaměstnanosti v ČR. Navíc by bylo sotva ospravedlnitelné nutit osobu k přerušení dosavadního poměru a sjednání nové pracovní smlouvy na dobu určitou – pokud by to cizí právní předpisy vůbec připouštěly - v případech, pokud v tomto jiném státě dotyčná osoba pracuje z důvodu, že ještě nedosáhla tamní věk pro odchod do důchodu.

Část II – Ustanovení o pojištění

Tato část Smlouvy vymezuje standardním způsobem, právním předpisům kterého státu budou osoby kryté Smlouvou podléhat a kam budou odvádět pojistné. V zásadě to budou právní předpisy státu, v němž je vykonávána výdělečná činnost (článek 7) s odchylkami (články 8 - 10).

Přesným vymezením aplikace jediného konkrétního zákonodárství v daném časovém období sledují všechny smlouvy o sociálním zabezpečení cíl zabránit vyloučení osoby z pojištění, nebo naopak případnému vzniku dvojího pojištění z téže činnosti, což je další ze 4 základních principů koordinace.

Článek 11 obsahuje (rovněž v mezinárodní smluvní praxi obvyklé) ustanovení o možnosti stanovit odchylku z předchozích ustanovení o příslušnosti k právním předpisům za podmínky, že daná osoba bude účastna systému sociálního zabezpečení (podléhat právním předpisům) alespoň v jednom ze smluvních států.

Část III - Ustanovení o poskytování dávek

V této části jsou podrobně rozpracována ustanovení upravující postup při výpočtu důchodů, který je až na výjimky dále uvedené společný pro obě smluvní strany.

Článek 12 umožňuje sčítat doby pojištění získané podle právních předpisů obou států v případech, kdy vlastní doba pojištění pro nárok na dávku není dostačující. Jedná se o další ze čtyř koordinačních principů.

Odst. 2 téhož ustanovení rozšiřuje aplikaci principu sčítání dob i na doby získané ve třetím státě do té míry, v jaké je sčítání dob pojištění obsaženo ve smlouvách o sociálním zabezpečení uzavřené se třetími státy.

Vlastní výpočet důchodů popsany ve Smlouvě (čl. 13) provádějí oba smluvní státy stejně podle universálního principu používaného i v EU pro koordinaci více než 30 různých důchodových systémů:

Pokud nárok na důchod vznikne podle právních předpisů jednoho smluvního státu, aniž by bylo třeba přihlížet k dobám pojištění získaným podle právních předpisů druhého smluvního státu, instituce tohoto státu vypočítá samostatný důchod podle vlastních právních předpisů a se zřetelem pouze k těmto vlastním dobám pojištění.

Vedle toho však provede výpočet rovněž podle odst. 2 téhož článku, kdy nejprve vypočítá tzv. teoretický důchod za všechny doby pojištění a z něj následně určí podíl odpovídající době získané v tom kterém státě. Tzv. "dílní" důchod takto stanovený odpovídá době pojištění v každém z nich, přičemž osoba ve smyslu odst. 3 bude mít od každého smluvního státu nárok na vyšší z důchodů vypočtených podle odst. 1 písm. a) a podle odst. 2. Důvodem uvedeného postupu je skutečnost, že v některých případech může být posléze uvedený výpočet vyšší a je smyslem Smlouvy vyloučit případy, kdy migrace a zaměstnání osoby ve smluvních státech by mohly vést ke krácení důchodových nároků oproti osobám zaměstnaným pouze v jednom z nich.

Nakládání s dobami pojištění kratšími než jeden rok řeší článek 14.

Článek 15 vztahující se speciálně k české straně představuje výjimky ze základního principu

- o exportu dávek (článek 5) v případě specifické české důchodové dávky, pro jejíž přiznání není třeba odvést žádné příspěvky (nárok na tuto dávku podmínila česká strana trvalým pobytem na území státu a vyloučila i pouhou teoretickou možnost, kdy by nárok na ni v rámci rovnosti území mohli uplatňovat tzv. „invalidé z mládí“ z Mongolska, kteří s českým systémem neměli nikdy nic společného) a
- o sčítání dob pojištění (článek 12) v případě, mají-li být pro nárok na důchod zhodnoceny i náhradní doby pojištění, např. doba péče o dítě, doba evidence na Úřadu práce aj. (Zákon o důchodovém pojištění stanoví pro hodnocení náhradních dob podmínku, že vlastní doba pojištění trvala alespoň jeden rok. Tento rok by však - při extenzivním výkladu Smlouvy - bylo možno splnit součtem i byť jen jednoho dne českého pojištění spolu s dalšími mongolskými dobami. Smyslem ustanovení, že celý tento alespoň jeden rok pojištění musí být získán v českém systému, je vyloučit případy, aby český důchod byl přiznáván prakticky jen za náhradní doby.)

Část IV - Různá ustanovení

Tato část Smlouvy obsahuje standardní závazky přijímané za účelem usnadnění provádění Smlouvy či konkretizace zásad v ní obsažených (články 16 až 26).

Článek 16 předvídá v rámci spolupráce příslušných úřadů sjednání správního ujednání, jež je standardním doprovodným dokumentem (v daném případě resortním, neboť Smlouva upravuje věcně pouze oblast důchodů) tohoto typu smluv. V něm budou rovněž určena styčná místa *(na české straně by jím měla být Česká správa sociálního zabezpečení, která je obvyklým styčným místem pro aplikaci práva EU i ostatních dvoustranných smluv v oblasti důchodů)*.

Článek 17 obsahuje zásady o:

- vzájemné výměně informací a poskytování pomoci mezi příslušnými úřady i mezi institucemi, resp. styčnými místy;
- uznávání dokladů vydaných příslušnými orgány druhého smluvního státu s výhradou posudků o zdravotním stavu nebo invaliditě, což je vždy v kompetenci instituce, která má přiznat dávku;
- provádění dožádaných lékařských vyšetření osob ve druhém smluvním státě s tím, že veškerá tato spolupráce se bude realizovat bez požadování vzájemných úhrad nákladů. To je výhodné zvláště pro českou stranu, neboť více důchodců s důchodem přiznaným podle smlouvy bude žít v Mongolsku a informace o nich (zejm. o jejich zdravotním stavu v případě invalidních důchodů) bude potřebovat česká instituce.

Článek 18 - o důvěrnosti informací - souvisí se stále větším důrazem na ochranu osobních údajů a promítá se ve všech nově sjednávaných smlouvách o sociálním zabezpečení (smlouvy staršího typu žádná podobná ustanovení neobsahovaly). Snahou je skloubit obecnou svrchovanost národních předpisů v zacházení s osobními informacemi s požadavkem na přeshraniční výměnu těchto informací, která je pro aplikaci Smlouvy nezbytná.

Ve Smlouvě byla použita standardní formulace, že osobní údaje předávané v souvislosti s prováděním Smlouvy z jednoho smluvního státu do druhého, se mohou používat výhradně pro účely jejího provádění a provádění právních předpisů, na které se Smlouva vztahuje. Přijímajícím úřadem nebo institucí jsou tyto informace spravovány v souladu s národními právními předpisy tohoto smluvního státu.

Článek 19 – obsahuje osvobození od poplatků a ověřování dokumentů, resp. uznávání kopií dokumentů potvrzených institucí druhého smluvního státu.

Článek 20 – vyjadřuje zásadu rovnocennosti úředních jazyků smluvních států doplněných o angličtinu a možnosti přímé komunikace. (Předpokládá se, že komunikace bude vedena především v angličtině či prostřednictvím dohodnutých formulářů, jejichž znění se zpracovává zpravidla v jazycích obou zemí, nebo pouze v angličtině; ale ani dokument vyhotovený v úředním jazyce druhého státu nebude moci být odmítnut pouze z jazykových důvodů).

Článek 21 – obsahuje pravidlo, podle něhož je žádost o dávku podle právních předpisů jednoho státu považována současně za žádost o dávku stejného charakteru podle právních předpisů druhého státu za předpokladu, že se žadatel nevysloví proti.

Článek 22 – vyjadřuje možnost odvolat se proti rozhodnutí instituce jednoho státu i u instituce druhého státu, což může být pro dotčenou osobu mnohem snadnější například z důvodů, že ve druhém státě bydlí, nezná přesná pravidla pro odvolání v prvním státě ap.

Článek 23 – upravuje postup instituce jednoho státu, u které byla podána žádost o dávku nebo odvolání směřující k instituci druhého smluvního státu. Článek současně obsahuje

pravidlo, že žádosti o dávku či odvolání podaná v nesprávném státě se automaticky považují za správně a včas podané v příslušném druhém státě, kterému je třeba je bez prodlení postoupit.

Článek 24 – ukládá povinnost realizovat výplatu dávek do druhého smluvního státu ve volně směnitelných měnách. Pro případ zavedení ochranných opatření v devizové oblasti jedním ze smluvních států, je tomuto státu stanovena povinnost učinit neprodleně opatření k zajištění převodu částek, které mají být podle Smlouvy vyplaceny.

Článek 25 – představuje právní základ pro vzájemné zúčtování případných přeplatků.

Článek 26 – upravuje řešení sporů, k nimž může při provádění Smlouvy docházet. Dohodnuté znění vychází z dosavadních dlouholetých zkušeností, že naprostá většina sporů je vyřešena jednáním institucí. V některých složitějších případech k vyřešení sporu napomůže stanovisko příslušných úřadů, resp. jednání mezi ministerstvy. Nikdy se však neukázala potřeba zřizovat zvláštní arbitrážní komise a přijímat složitá pravidla jejich rozhodování.

Část V - Přejícná a závěrečná ustanovení

Článek 27 – vylučuje přiznání nároků a zpětné platby za doby před vstupem Smlouvy v platnost (odst. 1), avšak stanoví povinnost respektovat dříve získané doby pojištění a nastalé pojistné případy (odst. 2); úprava, podle níž doby pojištění získané za určitých specifických okolností mongolskými občany v ČR do 31. 12. 1995 má ve svém důchodu zhodnotit mongolská strana, vychází z historických souvislostí, kdy v rámci internacionální pomoci poskytnuté Mongolsku bylo jeho občanům umožněno vyučení a studium nebo zvýšení kvalifikace při dočasném zaměstnání v ČR.

V dalších ustanoveních článek nedovoluje, aby dřívější rozhodnutí o dávkách omezovalo nároky vzniklé podle Smlouvy (odst. 3) se současnou možností provést přepočet již dříve přiznaných dávek (odst. 4) a konečně určuje počítání začátku zaměstnání u osob již vyslaných z jednoho státu do druhého, a to od vstupu Smlouvy v platnost (odst. 5).

Článek 28 – o počítání lhůt od vstupu smlouvy v platnost zabraňuje tomu, aby nároky uplatněné na základě dřívějších událostí mohly být považovány za promlčené.

Poslední dva články obsahují opět úpravu standardní pro danou kategorii mezinárodních smluv: článek 29 vyžadující Smlouvu ratifikovat vyjadřuje její charakter ("prezidentská" smlouva) a stanoví její platnost v návaznosti na oznámení o splnění všech nezbytných podmínek pro vstup Smlouvy v platnost podle pravidel platných v každém státě. Z článku 25 o trvání, resp. ukončení platnosti Smlouvy pak vyplývá, že se Smlouva sjednává na dobu neurčitou, platí u ní jednoroční výpovědní lhůta (počítáno v kalendářních letech) a pokud by k takové výpovědi došlo, měly by být zachovány získané nároky a oba smluvní státy by se měly dohodnout jak naložit s dobami pojištění, které osoby za její existence završily v obou státech.

Následují závěrečné formulace o zmocněncích, místu a datu podpisu, jazycích a počtu vyhotovení Smlouvy, spolu s podpisovou klausulí. Za důležité je třeba považovat zvláště rozhodující anglické znění Smlouvy pro případné rozdílnosti ve výkladu.

Finanční dopady

Z věcného hlediska se jedná o poměrně jednoduchý smluvní dokument. V souvislosti s jeho sjednáním je nicméně třeba zmínit se o finančních dopadech v důsledku jistého počtu mongolských pracovníků zaměstnaných v minulosti v býv. Československu, resp. později v České republice.

Na základě mezivládní dohody o odborné přípravě a dočasném zaměstnávání z roku 1983 bylo v 80. a počátkem 90. let minulého století zaměstnáváno v československých organizacích vždy na dobu od 1 do 2 let celkem 2 300 mongolských občanů ve věku mezi 18 až 35 lety. Vedle nich byla v rámci bezplatné pomoci Mongolsku zajištěna většímu počtu mongolských občanů odborná příprava ve středních odborných učilištích a rovněž umožněno studium na středních a vysokých školách na základě poskytnutých stipendií. Není důvodné, aby česká strana poté, co až do počátku 90. let m. s. nesla náklady spojené s uvedenou „internacionální“ pomocí Mongolsku, nesla následně po sjednání smlouvy i náklady na důchody za tyto doby. Proto bude na mongolské straně, aby promítla ve svých důchodech doby do roku 1995, v nichž bylo umožněno jejím občanům se v ČR vyučit nebo vystudovat, což platí i pro doby dočasného zaměstnávání za účelem zvyšování kvalifikace jejich občanů v čs. organizacích; za ty byly (v souladu se zněním výše zmíněné mezivládní dohody) mongolské straně odvedeny z české strany příslušné finanční prostředky k „vypořádání všech budoucích nároků z hlediska sociálního pojištění“.

Pokud jde o posouzení nákladů na české důchody za pozdější období po roce 1995, které jsou pro posouzení finančních výdajů rozhodující, odvíjejí se podle postupně zvyšujícího se počtu mongolských občanů zaměstnaných v České republice. V současnosti jich na území našeho státu pracuje cca 4,5 tis. a náklady na jejich důchody za každý rok pojištění by představovaly částku málo přes 10 mil. Kč ročně. Při porovnání s ostatními státy lze však odůvodněně a s velkou mírou pravděpodobnosti soudit, že i v budoucnu nabíhající platby se budou reálně pohybovat pod touto hranicí.

Přestože sjednání Smlouvy s Mongolskem, a platí to i pro všechny ostatní smlouvy s jinými státy, představuje jistý dopad na státní rozpočet, je jisté, že z hlediska celkových plateb na důchody v ČR nepůjde o zvýšení zásadní. Český právní systém neobsahuje možnost vrácení pojistného a Smlouva tak představuje jedinou možnost, jak zhodnotit mongolským občanům v souvislosti s kratším zaměstnáním v našem státě odvedené daně, resp. zaplacené pojistné. Ale i pro české občany zaměstnané a pojištěné po určitou dobu v Mongolsku může mít smlouva velký význam. Ne sice v tom, že jim mongolská strana bude za uvedenou dobu poskytovat důchod (jeho výše bude zřejmě jen symbolická), ale především v tom, že i bez souběžného placení pojistného v ČR bude tato doba zohledněna při posuzování nároku na český důchod.

Zvýšení výdajů na důchodové dávky, které vyvolá uzavření Smlouvy, bude pokryto v rámci směrných čísel kapitoly Ministerstvo práce a sociálních věcí a zohledněno při přípravě návrhu státního rozpočtu na nejbližší rok, kdy bude zahájeno její provádění, a při přípravě střednědobého výhledu na léta následující.

Mongolsko je stát, kterému bude věnována v budoucnu stále větší pozornost vyspělých států. Smlouva přispěje k tomu, aby si Česká republika udržela v Mongolsku v minulosti získané postavení a udržela si tak jistou výhodu před ostatními zeměmi.

Sjednání navrhované Smlouvy není v rozporu s vnitrostátním právním řádem České republiky, s obecně uznávanými zásadami mezinárodního práva, ani se závazky, které pro Českou republiku vyplývají z jiných mezinárodních smluv; rovněž se nedotýká závazků plynoucích z členství České republiky v Evropské unii. Z hlediska rovných příležitostí je Smlouva neutrální.

Po obsahové i formální stránce odpovídá Smlouva standardním požadavkům na koordinaci sociálního zabezpečení v oblasti důchodů. Respektuje principy koordinace systémů sociálního zabezpečení platné v Evropské unii, konkrétně nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení a nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení.

Navrhovaný dokument je smlouva prezidentského charakteru, jež je před ratifikací předkládána k vyslovení souhlasu oběma komorám Parlamentu ČR podle článku 49 písm. a) a e) Ústavy ČR, protože upravuje práva a povinnosti osob a týká se věcí, jejichž úprava je vyhrazena zákonu.

Sjednání Smlouvy nevyžaduje změny v českém právním řádu. Její provádění bude zajišťováno v rámci působnosti Ministerstva práce a sociálních věcí na základě platných právních předpisů se zřetelem k ustanovení této smlouvy (budou se aplikovat české právní předpisy a v případech, kdy Smlouva obsahuje specifickou úpravu – např. o sčítání dob pojištění, o příslušnosti k pojištění aj. – budou aplikována příslušná ustanovení Smlouvy).

Vláda České republiky se sjednáním smlouvy vyslovila souhlas svým usnesením č. 692 ze dne 25. září 2017.

V Praze dne 12. června 2019

Předseda vlády:

Ing. Andrej Babiš v. r.